

Η τραγωδία του Λούσιου έγινε best seller και παράσταση στο Λονδίνο

Ανοιξη του 2007, Λούσιος ποταμός, Αρκαδία. Το εκδρομικό ράφτινγκ 18 νέων ανθρώπων καταλήγει σε τραγωδία, καθώς οι 8 από αυτούς χάνουν τη ζωή τους στα παγωμένα νερά του ποταμού. Η Ελλάδα συγκλονίζεται ενώ οι περιγραφές του συμβάντος στον Τύπο είναι ανατριχιαστικές. Πέντε χρόνια μετά, ένας από τους ελάχιστους επιζήσαντες ξετυλίγει το κουβάρι με τις τραγικές μνήμες στις σελίδες ενός βιβλίου που γίνεται best seller... **ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΛΕΜΟΝΙΑ**

Ηταν από τις μεγαλύτερες τραγωδίες που γνώρισε αυτός ο τόπος. Επί σειρά εβδομάδων δελτία ειδήσεων και πρωτοσέλιδα εφημερίδων αναφέρονταν στο τραγικό συμβάν του Λούσιου που είχε ως πρωταγωνιστές 18 νέους ανθρώπους που έσφυζαν από ζωή. Ο **Φίλιππος Φραγκούλης** ήταν από τους λίγους τυχερούς, αφού ύστερα από πολλές ώρες μόχνης με τα παγωμένα νερά του ποταμού κατάφερε να επιζήσει. Γεννημένος στη Θεσσαλονίκη, από μικρός διψούσε να γνωρίσει τον κόσμο. Στα 18 του εγκαταλείπει την Ελλάδα πηγαίνοντας στο Λονδίνο για να σπουδάσει Χρηματοοικονομικά στο Middlesex University και στο London School of Economics. Δεινός ποδηλάτης, ακτιβιστής και blogger, σήμερα συνιθίζει να λέει ότι ο Λούσιος του άλλαξε τη ζωή. Και πώς άλλωστε να μην του την αλλάξει όταν ο αγαπημένος του ποταμός μετατράπηκε στον υγρό τάφο των φίλων του; Πριν από έναν χρόνο, ο 37χρονος πλέον Θεσσαλονικιός αποφασίζει να πιάσει χαρτί και μολύβι ανασκαλεύοντας μνήμες.

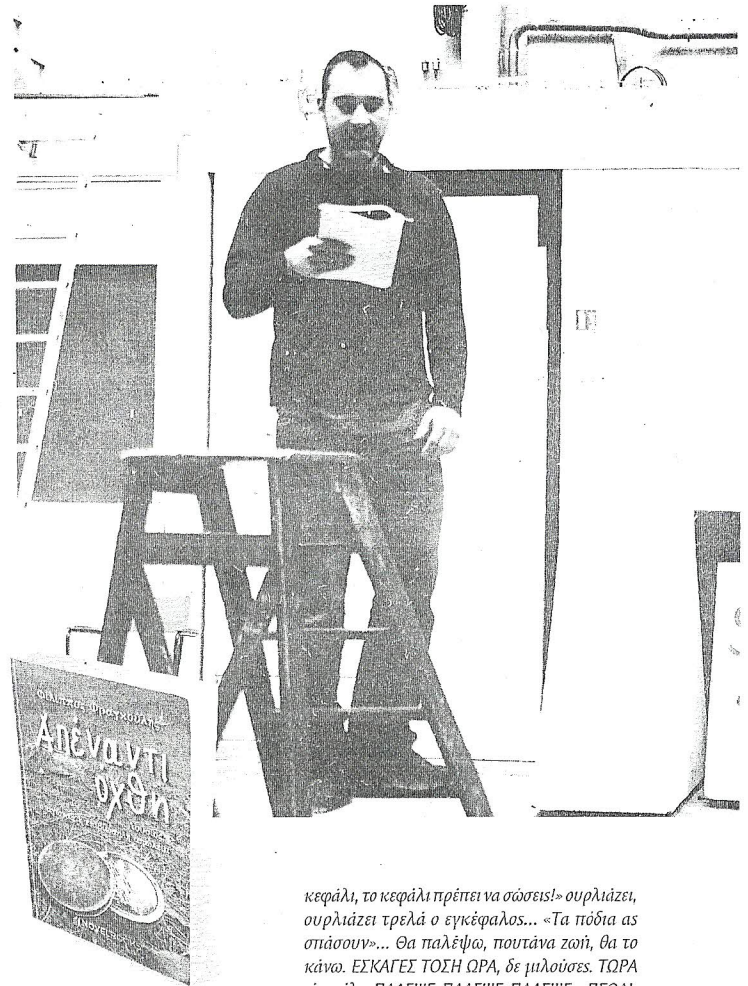
Η αποτύπωση των σκέψεων και των συναισθημάτων του στο χαρτί κάνει τους ανθρώπους από τον χώρο του βιβλίου να μιλούν για μια συγκινητική ιστορία. Πριν από λίγες ημέρες κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Novelbooks το βιβλίο του με τίτλο «Απέναντι όχθη» και σε χρόνο ρεκόρ έγινε best seller. «*Ηταν κάτι που ήθελα να κάνω από καιρό*», αποκαλύπτει στο «**ΘΕΜΑ people**» ο συγγραφέας και συνεχίζει: «*Το χρωστόουσα στον εαυτό μου και στους φίλους μου που χάθηκαν τόσο άδικα και απρόσμενα. Η αλήθεια είναι πως όταν έχεις ζήσει μια τόσο μεγάλη τραυματική εμπειρία πρέπει πρώτα να καταλαγιάσει το σοκ και μετά να μπορέσεις να τη μοιραστείς*». Η ιστορία του Λούσιου συγκίνησε βαθιά τους Ευρωπαίους, και αυτό το διάστημα ο Φίλιππος Φραγκούλης βρίσκεται στο Λονδίνο συμμετέχοντας σε σεμινάρια υποκριτικής, που είναι η δεύτερη μεγάλη αγάπη στη ζωή του. Ήδη σημαντικοί παραγωγοί έχουν έρθει σε επαφή μαζί του προκειμένου η «Απέναντι όχθη», που σηματοδοτεί μία από τις μεγαλύτερες ελληνικές τραγωδίες, να ανέβει στο σανίδι τους προσεχείς μήνες: «*Η δύναμη της ανθρώπινης θέλησης και η ανάγκη επαναπροσδιορισμού των ουσιαστικών αξιών πρέπει να ορίζουν τη ζωή μας. Σήμερα ζω κατά τύχη. Αν δεν είχα βρει στις όχθες του ποταμού ένα άδειο κουτί Nivea, το οποίο λειτουργούσε σαν τύμπανο φέρνοντας τους διασώστες στο μέρος μου, σήμερα θα ήμουν νεκρός*», αναφέρει στο «**ΘΕΜΑ people**» ο συγγραφέας.

Η τραγική ιστορία του Λούσιου σε 130 σελίδες:

Λέω... πως έχω δύο γενέθλια. Στις 5.5.1975 και στις 26.5.2007. Ναι, ήταν... Σάββατο 26.5. Σάββατο επιβίωσης, ανιάστασης, αρχής και διαγραφής. Το τηλέφωνο χτύπησε. Ένας φίλος. Καλός. Πρόταση. Μια εξόρμηση στη φύση, στο νερό, στο πο-

τάμι... Ένωσα ένα «όχι». Στην αρχή, είπα «όχι». Δεν ήμουν πεπεισμένος. Πρώτα απ' όλα στον ίδιο μου τον εαυτό, στο ένστικτό μου που μάλλον δεν άκουσα. Άλλαξα γνώμη. Να μη χαλάσω χάρη. Να μη στεναχωρήσω. Υποχώρηση. Ηρθε το εντάξει και υπερίσχυσε, τι στο καλό θα μπορούσε να συμβεί; Τρεις ημέρες δεν κοιμήθηκα καλά. Κλοτσούσε η ψυχή. Άλλα υπαγόρευε το ένστικτό... Ο οδηγός βρίσκεται γρήγορα μπροστά μου. Το νερό τρέχει ανάμεσά μας. Στέκεται σε ένα βράχο, που ορθώνεται κάπου στη μέση της γούβας μας, σα να σχίζει το νερό στα δύο, και δένει με τρόπο πάνω στο βράχο αυτό σχοινί που θα μας κρατήσει για να πάμε παρακάτω... Και εκεί όλα αλλάζουν. Η μούρα έγινε. Το σκοτάδι ήρθε... Δεν πρόλαβε να αρθρώσει κουβέντα. Γυρίζουμε σχεδόν και οι δύο ταυτόχρονα το βλέμμα και, με έναν θρόιστο θόρυβο, ένας βρυκθής τις φούρες, μια κραυγή του ποταμού, μας κόβει την ανάσα. Κοιτάζω ψηλά... Πάνω από τον καταρράκτη ξεσπά με οργή ένας τεράστιος όγκος νερού, λαστιερός, αφαιρτικός, σκοτεινός, λυσοαλός. Σαν να έσπασε ένα φράγμα και να άνοιξε η άβυσσος. Στέκομαι άναυδος. Το μυαλό, το υποσυνείδητο, οι αισθήσεις, το ένστικτό μου, σε δευτερόλεπτα μέσα, όλα υπαγορεύουν αμέτρητες αντικρουόμενες λύσεις, αισθήματα, πράξεις, δράσεις, σωτηρία, θάνατος... Το σώμα παγώνει. Χέρια, πόδια, ανήμπορα. Έγινε ακριβώς αυτό που φοβόμουν. Το ποτάμι ΦΟΥΣΚΩΣΕ. Και φούσκωσε πολύ άγρια. Ο οδηγός απλά αναφώνει ξεψυχημένα: «Πα, πα, δεσ νερό που κατέβασε!» Συνομιλώ στα γρήγορα με τη ζωή μου. «Όχι, δεν θα πεθάνεις εδώ!... Όχι έτσι. Φύγε, φύγε, φύγε...» Το νερό με αρπάζει με ορμή· με πρόλαβε το δικαίωμα, με τσάκισε με φόρα στο βυθό. Ανοιγό τα μάτια. Δε βλέπω τίποτα, φοβάω φακούς, δεν ξέρω αν τους κάνω ή όχι, βουλιάζω όλο και πιο κάτω και το νερό με

σπρώχνει, με σπρώχνει εκεί, εκεί στον πάτο. Είναι όλα καφέ, όλα θολά, όλα μαύρα, ανόσα δεν μπορώ να πάρω. Παγωμένα όλα γύρω, χτυπά τα χέρια, απλώνω τα πόδια προς τα κάτω, όπως ξέρω πως πρέπει να κάνεις αν σε πάρει το ποτάμι. «Το

κεφάλι, το κεφάλι πρέπει να σώσεις!» ουρλιάζει, ουρλιάζει τρελά ο εγκέφαλος... «Τα πόδια ασ σπάσουν»... Θα παλέψω, πουτάνα ζωή, θα το κάνω. ΕΣΚΑΓΕΣ ΤΟΣΗ ΩΡΑ, δε μιλούσες. ΤΩΡΑ είναι όλα. ΠΑΛΕΨΕ, ΠΑΛΕΨΕ, ΠΑΛΕΨΕ... ΠΕΘΑΙΝΕΙΣ, ΠΕΘΑΙΝΕΙΣ... ΣΚΟΤΩΝΕΣΑΙ...

Ξαφνικά, φώτα τεχνικά έλουσαν την αριστερή πλευρά του φαραγγιού. Κάπως, κάποιος πρέπει να μας είχαν ακούσει και να έρχιαν προβολείς στο φαράγγι για να μας δώσουν κουράγιο. Άρχισα και πάλι να φωνάζω με όση δύναμη είχα. Καταλαβαί-

Φίλιππος Φραγκούλης

Η συγκλονιστική
μαρτυρία
του επιζώντος

«Το νερό με αρπάζει με ορμή· με πρόλαβε το σικαμένο, με τσάκισε με φόρα στο βυθό. Ανοίγω τα μάτια. Δε βλέπω τίποτα, φοράω φακούς, δεν ξέρω αν τους χάνω ή όχι, βουλιάζω όλο και πιο κάτω και το νερό με σπρώχνει, με σπρώχνει εκεί, εκεί στον πάτο. Είναι όλα καφέ, όλα θολά, όλα μαύρα, ανάσα δεν μπορώ να πάρω...»

ναμε ότι κάποιος κουνούσε αυτούς τους προβόλεις, γιατί μετακινούνταν, σαν να έψαχναν τη φωνή μου. Φώναζα, φώναζα. Σε κάποια στιγμή σταματήσανε σχεδόν απέναντί μου. Αναθάρρησα. Ήμουν πια σίγουρος ότι με ακούνε. Μέσα στα τεχνάσματα που κατασκευάζει το μυαλό, πίστευα ότι κάπου από πάνω μας υπήρχε δρόμος ή κάτι τέτοιο κι ότι προφανώς είχαν έρθει φορτηγά για να μας βοηθήσουν.

Εκέφτηκα πως έπρεπε να μας δώσω κουράγιο. Αρχισα να τραγουδώ. «Χαροπά τα δυο μου χέρια τα κυτιώ... Χαροπά τα δυο μου χέρια τα κυτιώ... Και αν δεν είμαι εγώ παιδί, έρω πάντα να γελώ, χαροπά τα δυο μου χέρια τα κυτιώ!» και δόστού να κοπανώ το τενεκεδάκι μου! (Σ.σ.: ένα άδειο κουτί κρέμας Νίνεα που βρήκε τυχαία στον ποταμό) Τραγουδούσα και φώναζα τα ονόματά μας. Τραγουδούσα και ένιωθα πως έδινα ζωή. Στο μυαλό τριγυρούσαν εικόνες και ανθρώπινες φιογούρες. Στεκόμουνα εκεί στη μέση του ποταμού και αμέτρητες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου. Για ανθρώπους που ίσως στεναχώρησα και δεν πρόλαβα να πω μια συγγνώμη. Ανθρώπους που δεν πρόλαβα να αποχαιρετήσω και να πιο ευχαριστώ.

Ανθρώπους που θα ήθελα να πιο σε αγαπιώ... Δάκρυζα και να... έκλαιγα και συνέχιζα να φώναζω. Δεν είχα και τίποτ' άλλο καλύτερο να κάνω άλλωστε. Πόση φωνή να είχα πια; Θα καθόμουν όλο το βράδυ έτσι. Όσο έπρεπε. Όσο άντεχα. Αγγυπνος στην ελπίδα. Δεν είχα άλλωστε νύστα. Έπρεπε να ζήσουμε. Έπρεπε. Στάθηκα και κοιτάδα το φεγγάρι που μόλις και φαινόταν ανάμεσα από τα πυκνά δέντρα... Πρέπει να είχαν περάσει ώρες πια. Δεν τις ένιωθα. Η αδρεναλίνη στα ύψη. Μάτια συνεχεια γουρλωμένα, τοπωμένα, έδα από τις κόγχες τους, μπας και πιάσουν καμιά κίνηση στον γκρεμό από πάνω. Τα αυτιά τεντωμένα, όλες οι αισθήσεις εκεί στις επάλξεις, να πιάσουν το παραμικρό σημάδι σωτηρίας... Σκεφτόμουν την αγωνία

Επίς 2 τα Εμερωμάτα κατάφεραν τελικά τα συνεργεία να διασώσουν τον συγγραφέα του βιβλίου «Απέναντι όχθη» Φίλιππο Φραγκούλη, ο οποίος για πολλές ώρες έδινε τον αγώνα του στον ποταμό Λούσιο της Αρκαδίας

να πάνω από όλα της μάνας μου. Την αγωνία της μητέρας που μπορεί να χάσει το παιδί της. Πιο δύσκολο πράγμα θαρρώ δεν υπάρχει. Ήθελα να φωνάξω, να ειδοποιήσω και δεν μπορούσα... «Είμαι καλά... όλα καλά θα πάνε... Μ' ακούς;... Και έβγινε εκεί στα σκοτεινά, σαν να αρχίζω να βλέπω δεσμίδες. Εγκώθηκα πάνω στο βράχο. Ήθελα να βεβαιωθώ ότι δεν ονειρεύτηκα! Τέντωσα τ' αυτιά μου! Ακουσα φωνές... Πήδηξα πάνω στο βράχο, κόντεψα να πέσω και πάλι στα νερά, φώναζα... «Εδώ, εδώ! Μας βρήκαν, Θεέ, μας βρήκαν!»